

Sygn. akt II Ka 280/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 czerwca 2023 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Karol Troć
Protokolant:	st. sekr. sądowy Agnieszka Walerczak

przy udziale Prokuratora Marii Kempki

po rozpoznaniu w dniu 5 czerwca 2023 r.

sprawy **J. S.**

oskarżonego z art. 286 § 1 k.k.

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Garwolinie

z dnia 21 grudnia 2022 r. sygn. akt II K 1005/19

zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że uniewinnia oskarżonego od zarzuconego mu czynu stwierdzając, że koszty procesu ponosi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 280/23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

wyroki Sądu Rejonowego w Garwolinie z dnia 21 grudnia 2022 roku w sprawie II K 1005/19

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
----		-----	-----	-----	-----
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-----	-----	-----	-----	-----	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
-----	-----	-----

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz

niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiążle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
	<p>I. obraży przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wyroku tj.:</p> <p>1. art. 7 kpk, do której doszło na skutek dowolnej i niepopartej logicznym rozumowaniem oceny dowodów, tj. dowodu z zeznań K. K., P. K. i W. K., którzy twierdzili, iż oskarżony J. S. celowo zaniżył wartość zakupionego przez (...) sp. z o.o. towaru, przedstawiając nierzeczywisty wynik sortowania jabłek w sytuacji, gdy brak jest rzeczywistego dowodu na to, aby towar ten faktycznie był lepszej jakości, a zeznania ww. świadków powinny być przez Sąd oceniane wyjątkowo ostrożnie, albowiem świadkowie są skonfliktowani z oskarżonym, co stawia rzetelność ich zeznań w wątpliwość;</p> <p>2. art. 7 kpk, do której doszło na skutek dowolnej i niepopartej logicznym rozumowaniem oceny dowodów, tj. dowodu z zeznań świadka K. K., który sam wskazywał, że oskarżony powoływał się na konieczność nawiązania kontaktu z „szefem” i pozostawienia mu decyzji co do zakontraktowania towaru, to</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

całkowicie przemawia za uznaniem, że to nie oskarżony był stroną umowy kupna/sprzedaży i to nie on był zobowiązany do dokonania zapłaty na rzecz pokrzywdzonego / zeznania z dnia 10 grudnia 2021 roku/;

3. art. 7 kpk, do której doszło na skutek dowolnej i niepopartej logicznym rozumowaniem oceny dowodów, tj. dowodu z zeznań świadka W. K. i dowodu z wydruku wiadomości SMS otrzymanej przez oskarżonego od świadka, w której to wiadomości tekstowej świadek poinformowała oskarżonego, iż towar pochodzący z przedsiębiorstwa pokrzywdzonego jest złej jakości, co stawia w wątpliwość złożone przez nią zeznania w charakterze świadka i obnaża fakt złej jakości zakupionego przez spółkę (...) towaru – wskazać należy, iż dowód z wiadomości tekstowej przeczy twierdzeniom zarówno W. K., jak i zeznaniom pokrzywdzonego K. K. i jego syna, P. K.;

4. art. 7 kpk, do której doszło na skutek dowolnej i niepopartej logicznym rozumowaniem oceny dowodów, tj. zeznań świadka P. K., pokrzywdzonego K. K. oraz wydruku wyniku sortowania, która to błędna ocena doprowadziła do uznania, iż to oskarżony był stroną umowy kupna/sprzedaży towaru w postaci jabłek, kiedy wiadomość e-mail z wynikami sortowania została przekazana pokrzywdzonemu przez Prezesa Zarządu (...) Sp. z o.o. D. V., co zresztą znajduje odzwierciedlenie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku i co przemawia za twierdzeniem, że to nie oskarżony J. S. był stroną umowy kupna/sprzedaży, a (...) sp. z o.o. reprezentowania przez świadka D. V., w związku z

czym logiczna ocena dowodów nie może prowadzić do uznania, że to oskarżony J. S. chciał wprowadzić w błąd pokrzywdzonego, skoro to nie on wysłał mu wyniki sortowania;

5. art. 7 kpk, do której doszło na skutek negatywnej oceny zeznań świadka D. V., które w pełni korespondują z wyjaśnieniami oskarżonego, jak również z wynikami sortowania przedłożonymi przez oskarżonego oraz wiadomością tekstową przesланą przez W. K. do oskarżonego J. S. i w pełni przemawiają za uznaniem, iż towar zakupiony przez (...) sp. z o.o. od pokrzywdzonego był słabej jakości – jednocześnie w tym miejscu wskazuje, iż ani pokrzywdzony ani świadek W. K. nie przedstawili żadnych dokumentów, w oparciu o które Sąd mógłby dojść do przekonania, że towar pokrzywdzonego był jakości takiej, jak to przedstawili oni w swoich zeznaniach;

6. art. 410 kpk, do którego doszło na skutek niezasadnego uznania, iż wyniki sortowania przesłane przez (...) sp. z o.o. nie korelowały z wynikami sortowania jabłek przedłożonymi przez W. K., kiedy świadek W. K. nie przedstawiła swoich wyników sortowania, w związku z czym Sąd oparł się na dowodzie nieistniejącym, niewprowadzonym do procesu;

7. art. 7 kpk, do której doszło na skutek dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodu z wyjaśnień oskarżonego, albowiem Sąd pierwszej instancji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku stwierdził, że oskarżony nigdy nie pracował w firmie (...), a nie tylko w jej imieniu oglądał

przed zakupem towar w postaci jabłek, kiedy sam oskarżony w swoich wyjaśnieniach wskazał, że zajmował się oglądaniem towaru, organizowaniem transportu, a także zajmował się innymi kwestiami logistycznymi, co potwierdza również przedłożona przez niego umowa o świadczenie usług zawarta przez niego z (...) sp. z o.o.;

8. art. 7 kpk, do którego doszło na skutek dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodu z zeznań świadka D. V. oraz dowodu z wyjaśnień oskarżonego, wedle których oskarżony świadczył usługi na rzecz (...) sp. z o.o., był swego rodzaju „pośrednikiem” między Spółką a jej kontrahentami, nie był on ani uprawniony ani zobowiązany do uiszczenia zapłaty na rzecz kontrahentów (...) sp. z o.o., co w pełni koresponduje z faktem, iż to (...) sp. z o.o. reprezentowana przez świadka D. V. była stroną umowy kupna/sprzedaży zawartej z pokrzywdzonym K. K., a nie oskarżony, w konsekwencji czego nie sposób uznać, aby to oskarżony dopuścił się przestępstwa oszustwa w przedmiotowej sprawie;

9. art. 410 kpk, do której doszło na skutek całkowitego pominięcia w trakcie rozważania nad winą oskarżonego dowodów w postaci potwierdzenia nadań przesyłek poleconych i potwierdzeń odbioru tychże przesyłek, a także reklamacji i oświadczenia znajdujących się ww. przesyłkach, które bezpośrednio świadczą o tym, że (...) sp. z o.o. chciała nawiązać kontakt z pokrzywdzonym K. K. celem wypracowania porozumienia, co zostało przez Sąd całkowicie pominięte i nieuwzględnione, natomiast dowody te świadczą o tym, że (...) sp. z o.o.

była stroną umowy i dążyła do ugodowego załatwienia sprawy, albowiem wszelkie dokumenty były podpisywane i wysyłane przez Prezesa Zarządu (...) sp. z o.o. a nie przez oskarżonego;

10. art. 410 kpk, do której doszło na skutek całkowitego pominięcia przedłożonego przez oskarżonego w toku rozprawy głównej materiału dowodowego, tj. umowy oskarżonego z (...) sp. z o.o., który to dowód bezpośrednio świadczy o marginalnej roli oskarżonego w funkcjonowaniu Spółki, a także zakresu jego obowiązków, które sprowadzały się do kwestii w tejże umowie wskazanych;

11. art. 410 kpk, do której doszło na skutek całkowitego pominięcia przedłożonego przez oskarżonego w toku rozprawy głównej materiału dowodowego, tj. potwierdzeń przelewów wykonanych na rzecz (...) sp. z o.o., albowiem jak wyjaśnił oskarżony, kupował on część towaru od Spółki, w tym towar pokrzywdzonego K. K., z czego za towar ten ze Spółką rozliczył się w całości, co świadczy o tym, że to (...) sp. z o.o. była stroną umowy z K. K., a nie oskarżony – wskazuje, że przelewy wykonywane przez oskarżonego na rzecz (...) sp. z o.o. opiewały na kwoty o wiele wyższe niż wartość szkody, w związku z czym nie sposób uznać, że oskarżony rzeczywiście chciał oszukać K. K.;

12. art. 410 kpk, do której doszło na skutek całkowitego pominięcia przedłożonego przez oskarżonego w toku rozprawy głównej materiału dowodowego, tj. dokumentów kredytowych i dokumentów dot. stanu majątkowego oskarżonego,

	<p>który obecnie jest bankrutem, nie ma żadnych środków finansowych, których to dowodów nieuwzględnienie znajduje odzwierciedlenie w uzasadnieniu wyroku, albowiem Sąd pierwszej instancji przyjął, że oskarżony zarabia miesięcznie ok. 10.000,00 zł;</p> <p>II. błąd w ustaleniach faktycznych, który miał wpływ na treść orzeczenie i który nastąpił na skutek wyżej wskazanych zarzutów dotyczących obrazy przepisów postępowania, który to błąd przejawia się uznaniem, że oskarżony dopuścił się przypisanego mu czynu w sytuacji, gdy to nie oskarżony był stroną umowy z pokrzywdzonym i nie mógł popełnić przestępstwa oszusta na szkodę K. K..</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>W pierwszej kolejności podkreślenia wymaga, iż w przedmiotowej sprawie Sąd Okręgowy rozpoznawał jedynie apelację obrońcy oskarżonego, wniesioną na jego korzyść. Prokurator nie zaskarżył wyroku.</p> <p>Wskazać należy, że przepis art. 436 kpk umożliwia Sądowi Odwoławczemu ograniczenie zakres rozpoznania apelacji i tym samym uzasadnienia tylko do poszczególnych uchybień, podniesionych przez stronę lub podlegających uwzględnieniu z urzędu, jeżeli rozpoznanie w tym zakresie jest wystarczające do wydania orzeczenia, a rozpoznanie pozostałych uchybień byłoby przedwczesne lub bezprzedmiotowe dla dalszego toku postępowania.</p>		

Dlatego też, mając na uwadze treść ww. przepisu, w niniejszym uzasadnieniu Sąd Okręgowy skupił się na przyczynach, które warunkowały uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu.

Dokonując kontroli instancyjnej zaskarżonego wyroku Sąd Okręgowy dostrzegł, iż wyrok Sądu Rejonowego w Garwolinie został wydany wobec oskarżonego z oczywistą obrazą przepisów postępowania, które to uchybienie, mając na uwadze treść art. 440 kpk, należało uwzględnić z urzędu. Wskazać należy, że opis czynu objętego wyrokiem wymaga dokładnego przedstawienia wszystkich jego elementów mających znaczenie dla prawidłowej kwalifikacji prawnej bez pomijania któregośkolwiek aspektu zachowania oskarżonego należącego do ustawowych znamion danego typu przestępstwa - art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. (wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 5 lutego 2014 r. II AKa 273/13). Wymogu tego zaskarżone orzeczenie nie spełnia, a uchybienie to ma oczywisty wpływ na treść rozstrzygnięcia.

Sąd Rejonowy skazując oskarżonego J. S. w sentencji wyroku przyjął opis czynu w takiej formie, w jakiej uczynił to prokurator formułujący akt oskarżenia. Tak opisany czyn nie wyczerpuje jednak kompletu znamion przestępstwa z art. 286 § 1 kk. Do ustawowych znamion przestępstwa oszustwa należy doprowadzenie innej osoby do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, ale jedynie w określony ustawą sposób - za pomocą wprowadzenia jej w błąd albo wyzyskania błędu lub niezdolności

do należytego pojmowania przedsiębranego działania. Brak takiego znamienia sprawia, że jakiegokolwiek zachowanie sprawcy, polegające na doprowadzeniu innej osoby do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, nie może zostać zakwalifikowane jako przestępstwo określone w art. 286 § 1 kk. Analiza opisu czynu przypisanego oskarżonemu w wyroku w żadnym razie nie wskazuje na to, czy będący skutkiem działania cel został osiągnięty poprzez wprowadzenie pokrzywdzonego w błąd, czy ewentualnie wyzyskanie jego błędu, czy może niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego przez pokrzywdzonego działania. W tak sformułowanym opisie czynu brak jest kluczowego ustawowego znamienia czynu zabronionego zawartego w art. 286 § 1 kk. Z pewnością znamienia tego nie stanowi sformułowanie, że oskarżony doprowadził pokrzywdzonego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem "poprzez niewywiązanie się z podjętego zobowiązania finansowego".

Podkreślenia wymaga również, iż choć z treści art. 413 § 2 pkt 1 kpk nie wynika, ażeby w opisie czynu należało używać słów ustawy, określających poszczególne znamiona przestępstwa, opis ten musi jednak odpowiadać znaczeniu wszystkich znamion ustawowych konkretnego przestępstwa. Przy opisie czynu należy posłużyć się takimi sformułowaniami, które w sposób nie budzący wątpliwości odpowiadają treści poszczególnych znamion przypisanego sprawcy czynu zabronionego (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 września

2014 r., V KK 156/14, LEX nr 1532786).

W świetle powyższego stwierdzić należało, że z opisu czynu przypisanego oskarżonemu nie wynika, aby oskarżony działał za pomocą wprowadzenia pokrzywdzonego w błąd albo wyzyskania błędu lub niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania. Tym samym brakuje jednego z kluczowych znamion przestępstwa typizowanego w art. 286 § 1 kk. Porównywalnie, nie można skazać nikogo za udział w bójce bez wskazania wszystkich znamion, określonych w art. 158 kk, jeśli jest to tylko bójka na poduszki i nikogo nie naraża się na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia czy zdrowia. Zgodnie z wymogami zawartymi w art. 413 § 2 pkt 1 kpk, ustawa nakłada na sąd powinność dokładnego określenia w wyroku skazującym przypisanego oskarżonemu czynu (ze wskazaniem znamion ustawowych) oraz jego kwalifikacji prawnej. Treść orzeczenia musi więc być jasna i oczywista, a wymóg ten jest zrealizowany wówczas, gdy określenie zarzucanego, a następnie przypisanego oskarżonemu przestępstwa, zawiera niezbędny z punktu widzenia ustawowych znamion przestępstwa opis czynu.

Na zakończenie wskazać należy, że zakaz orzekania na niekorzyść oskarżonego, w wypadku braku środka odwoławczego wniesionego na jego niekorzyść oznacza, że ani w postępowaniu odwoławczym, ani w postępowaniu ponownym jego sytuacja nie mogłaby ulec pogorszeniu w jakimkolwiek zakresie, w tym również w sferze

ustaleń faktycznych powodujących lub jedynie mogących powodować negatywne skutki w sytuacji prawnej oskarżonego. Zmianą niekorzystną dla oskarżonego byłyby bez wątpienia modyfikacja polegająca na takim "uzupełnieniu" przez sąd drugiej instancji okoliczności faktycznych ustalonych przez sąd a quo, która pozwoliłaby na stwierdzenie, że zostały wyczerpane znamiona określonego czynu zabronionego i to nawet wtedy, gdy miałyby to finalnie prowadzić do skazania za czyn "korzystniej" zakwalifikowany niż ten, który stanowił podstawę skazania przez sąd pierwszej instancji (por. wyrok SN z 9.05.2018 r., V KK 406/17, LEX nr 2500546). W świetle powyższego, uchybienie Sądu Rejonowego w Garwolinie nie mogło zatem zostać konwalidowane przez Sąd Okręgowy poprzez uzupełnienie wskazanego wyżej opisu czynu przypisanego oskarżonemu o brakujące znamię, gdyż stanowiłoby to naruszenie zakazu reformationis in peius wynikającego z art. 434 § 1 kpk (czy z art. 443 kpk w przypadku uchylenia wyroku).

Z uwagi na fakt, że Sąd Okręgowy był zobligowany zmienić zaskarżony wyrok w opisany wyżej sposób, korzystając z regulacji z art. 436 kpk, Sąd uznał rozpoznawanie zarzutów apelacji w takiej sytuacji za bezprzedmiotowe i nie odnosił się do ich zasadności.

Wniosek

o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu.

- # zasadny
- # częściowo zasadny
- # niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Sąd się nie odnosił do zasadności wniosku, albowiem zarzuty apelacyjnie nie miały wpływu na treść wyroku.	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	rażąca niesprawiedliwość wyroku (art. 440 kpk)
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
powody zostały wskazane w rubryce 3.1.	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
-----	-----
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
-----	-----
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że uniewinnił oskarżonego J. S. od popełnienia zarzucanego mu czynu.	

Zwięzłe o powodach zmiany	
Zob. rubryka 3.1.	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia		
1.1.	-----	# art. 439 k.p.k.-----
Zwięzłe o powodach uchylecia		
-----	-----	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięzłe o powodach uchylecia		
-----	-----	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięzłe o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
-----	-----	
4.1.	-----	# art. 454 § 1 k.p.k.-----
Zwięzłe o powodach uchylecia		
-----	-----	

5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
-----	-----	
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
-----	-----	-----
6. Koszty Procesu		

P unkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
	Wobec uniewinnienia oskarżonego, na podstawie przepisów art. 634 kpk w zw. z art. 632 pkt 2 kpk oraz art. 636 § 1 kpk Sąd Okręgowy stwierdził, iż wydatki postępowania odwoławczego w tej sprawie ponosi Skarb Państwa.

7. PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego w Garwolinie z dnia 21 grudnia 2022r.	

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		

#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana